

Indførsel, eller i ethvert Tilfælde kun under meget høje Toldsatser, men her er man gaaet til at forbyde — ved Farveparagraffen — eller i det mindste at vanskeliggøre i høj Grad en indenlandsk Industri, som har alle Betingelser for at trives, og for hvilken vort Land og vort Klima frembyder alt, hvad en saadan Industri behøver for at gaa fremad. Selve denne Bemyndigelse for Ministeren til at give et Udførselsforbud med Hensyn til Margarine lægger jeg mindre Vægt paa, hvad enten et saadant Udførselsforbud bliver brugt eller ikke brugt, thi vi vide jo alle, at Bestemmelserne i Farveparagraffen i Virkeligheden virke som et Udførselsforbud, lige med et Udførselsforbud; men det er dog en ganske ejendommelig Ting i et Land, som har alle Vilkaar for, at en saadan Industri kan opblomstre, kunstig at undertrykke den, og det maa jo Landet lide under, ikke mindst have Landmændene lidt under det. Det er blevet mig sagt af et æret Medlem — ikke her i Salen, men ved en anden Lejlighed — at en Kø kan man regne giver omtrent 4,500 Rb. Mælk aarlig, og at der gaar omtrent 45 Rb. Mælk til at fabricere 100 Rb. Margarine. Naar man nu ser, at Forbruget her i Landet i det sidste Aar er steget til næsten 10 Mill. Rb. Margarine, er det jo en let Regning at udregne, hvor meget Mælk af den, der produceres her i Landet, der kunde have været forbrugt til Fabrikationen af en saadan Margarine, om ikke en stor Del af den var bleven indført, og man selv havde hævmet Fabrikationen kunstig her i Landet. Det er mig fremdeles sagt fra en Rilde, som jeg anser for ganske paalidelig, at Margarinefabrikanterne betale Mælken ikke saa lidt højere end den Pris, som kan faas ud af Mælken ved at lave Smør og Ost. Smør og Ost ere Varer, som skulle sælges, og som kunne være Sluttkvation undergivne i Pris, men Margarinefabrikanterne skulle have Mælken og have den hver Dag leveret og ere derfor nødte til at betale den højere, at betale den godt. Nu kan man regne ud, hvad det har kostet Landmanden, at han ikke har kunnet faa sin Mælk betalt paa den Maade, naar man sammenholder de Tal, jeg har nævnt. Den ærede foregaaende Taler gjorde en Sammenligning med Sverige en Sammenligning, som vistnok i alle Maader var rigtig, men den foregaaende ærede Taler kunde have tilføjet, hvis det havde været ham bekendt, men der er maaske ikke saa mange, for hvem det er bekendt, at man i Sverige — jeg tror i Maj Maaaned forrige Aar, i alt Fald i Foraaret — i den svenske Rigsdag fremkom med et Forslag om at optage Farvebestemmelser som de danske,

men det blev forkastet. Sverige kan altsaa fabricere Margarine til Udførsel og saa meget, det vil; man vilde der ikke have en Farveparagraf som den danske, og dog staar Sverige, som den ærede foregaaende Taler rigtig bemærkede, lige saa højt med sit Smør paa det engelske Marked, som vi staa. Jeg tillod mig under en tidligere Behandling, da der var Spørgsmaal om at indføre disse Farvebestemmelser i Loven, her i Tinget at gøre opmærksom paa, at det var umuligt at fremstille disse Farvetavler ens. Ærede Medlemmer ville selv have været opmærksomme paa, at dette er blevet bekræftet af Margarineinspektørernes Indberetninger, og at der i disse opgives, at Farvetavlerne ikke ere ens og naturligvis ikke kunne være det, at Selt Nr. 7 paa nogle bliver Nr. 9, og at paa andre det ombendte er Tilfældet. Men det er dog mærkeligt og underligt at fastholde og at ville fastholde en Bestemmelse, som i og for sig er saa urimelig, at den ikke en Gang praktisk kan bringes til Anvendelse i Virkeligheden. Yderligere have Margarineinspektørerne indberettet, at selve Belysningen af Prøven, naar man undersøger den, selve Farven af Væggen i det Værelse, hvor Sammenligningen mellem Margarine og Farvetavlen foregaar, spiller en stor Rolle ved Bedømmelsen, og at endelig det samme Stykke Margarine, bedømt efter samme Farvetable af forskellige Mænd, faar forskellige Bedømmelser. Jeg tror, at man skal lede længe efter i en Lovgivning at finde en Bestemmelse af en saadan Art som denne. Det var da heller ikke Folketingets Mening at gaa til en saadan Bestemmelse som denne og heller ikke til Udførselsforbud. De Herrer ville erindre, at Folketingets Stilling til Loven var den, at det ikke vilde gaa med til Farveparagraffen og ikke vilde gaa med til Udførselsforbud, og det var først i Fællesudvalget, at man kom til dette meget uheldige Kompromis. Naar der er talt om kun at lade denne Lov, som foreligger her, faa Gyldighed i 5 Aar, vil jeg sige, at 5 Aar i Grunden ere en lang Tid. Det er en lang Tid endnu at lade Landet og Landboerne lide under saadanne uheldige Bestemmelser. Landboerne frygtede Margarine; men det har jo vist sig, at Margarine er bleven dem til Gavn, idet de have en Avance ved Margarine, som de ellers ikke kunde have, idet de selv i stor Udstrækning bruge Margarine og derved kunne sælge Smørret til England. De indvinde da som Avance Forstellen mellem Margarineprisen og den Pris, de kunne faa for deres Smør; men lad os da haabe, at i disse 5 Aar vil Tiden